

РЕШЕНИЕ

№ 12172

гр. София, 17.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.06.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Калинка Илиева

Мирослава Йорданова-Великова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Христина Христова, като разгледа дело номер **4363** по описа за **2024** година докладвано от съдия Калинка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на С. Й. М. срещу решение № 1459 от 25.03.2024 г., постановено по НАХД № 6375 по описа за 2023 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 10-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 11-01-816²⁰²²/23.02.2023 г., издадено от директора на Агенция за държавна финансова инспекция (АДФИ), с което на касатора е наложено, на основание чл. 256, ал.1 от Закона за обществените поръчки, административно наказание, „глоба“ в размер на 9 699,85 лева за нарушение на чл.17, ал.1, във вр. чл.20, ал.2, т.2, във вр. с чл.3, ал.1, т.3 от ЗОП.

С. Й. М. твърди нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост – касационно основание за отмяна по чл.209, т.3 от АПК. Твърди, че констатираното с процесния акт за установяване на нарушение е извършено в такава ситуация, в която, независимо от планираните за годината обществени поръчки, се е стигнало до допълнителен непланиран заместващ пробег, поради което, както и обявеното извънредно положение с решение на Народното събрание, се е стигнало до направата на процесните разходи. Твърди, че при издаване на НП, съответно при съставяне на АУАН не са били спазени

изискванията на чл.57, ал.1, т.6, съответно на чл.42, т.5 от ЗАНН. Намира, че разпоредбата на чл.247, ал.1 се явява специална спрямо чл.256, ал.2 от ЗОП и наказващият орган е наложил санкция, като неправилно е приложил материалния закон. Излага доводи, че липсата на мотиви относно приложение на чл.28 ЗАНН води до невъзможност да се прецени дали административнонаказващият орган е упражнил правомощията си по налагане на административни наказания в съответствие с целите на закона, което е едно от изискванията за законосъобразност на НП.

Твърди, че само от описаните фактури и платежни нареждания не може да се обоснове извод за наличието на законовите предпоставки за провеждането на олекотената процедура за възлагане на обществената поръчка, тъй като те касаят разходване на парични средства под предвидения праг. Счита, че при издаването на НП не са спазени съответните процесуални правила, които са довели до накръняване на процесуалните права в производството, а именно: не е посочено, както и не е безспорно доказано, че нарушението е извършено виновно. Излага доводи, че НП е издадено при съществено нарушение на административнонаказателните правила, доколкото определеното наказание е едно общо за всички констатирани доставки, които обаче в момента на надхвърляне на прага от 70 000 лв. съставляват, всяка една от тях по отделно, отделни административни нарушения. Счита, че при определяне размера на наказанието е взета предвид общата стойност на всички извършени доставки, без да се съобрази изрично допусканата от закона възможност за директно възлагане на обществени поръчки с прогнозна стойност по-малка от 30 000 лв. Твърди, че има допуснати съществени процесуални нарушения, а именно АУАН е съставен при отсъствието на свидетели. Моли за отмяна на решението на СРС като неправилно и незаконосъобразно. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът – директорът на Агенция за държавна финансова инспекция, оспорва касационната жалба и моли решението на СРС да се остави в сила. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ответната страна.

Представителят на Софийска градска прокуратура заявява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, X-ти касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд, в рамките на правомощията му.

От фактическа страна Софийският районен съд е приел за установено, че със заповед от 18.05.2022г. на АДФИ е възложено на свидетеля Х. Х. да извърши финансова инспекция на „Столичен автотранспорт“ ЕАД, обхващаща периода 2018г. - 2021г. Финансовата инспекция установила, че за периода 01.01.2021г. -31.12.2021г. дружеството е извършило разходи за доставка на части /по първични счетоводни

документи/ в общ размер на 404 160.62 лева без ДДС или 484 992.74 лева с ДДС, съгласно издадени фактури, а именно фактура № [ЕГН] - от „ИПО“ ООД, фактура №[ЕИК] - от „КАРИНА Ф“ ООД и фактура №[ЕИК] - от „НЕЛАС АВТОЧАСТИ“ ООД. Общата стойност на частите по тези три фактури била 1580.16 лева без ДДС. След това били направени и други разходи на части. Натрупвайки стойността на всеки следващ разход, за който е издадена фактура за доставка без ДДС, проверяващите от АДФИ установили, че към 09.02.2021г. стойността на предоставените на „Столичен автотранспорт“ ЕАД доставки възлиза на 73355.77 лева без ДДС и приели, че към дата 09.02.2021г. за възложителя е възникнало задължение да приложи предвидения в закона ред за възлагане на обществена поръчка. Проверяващите от АДФИ приели, че с поемането на задължения за разходи по 597 броя фактури е достигнат и превишен стойностният праг по чл.20, ал.2, т.2 от ЗОП.

Доколкото проверяващите от АДФИ установили, че „Столичен автотранспорт“ ЕАД е публично предприятие, което извършва секторна дейност, свързана с транспортни услуги в областта на автобусния транспорт, а Изпълнителният директор на Дружеството е възложител на обществени поръчки по смисъла на чл.5, ал.4, т.2, вр. чл.123, т.4 и чл.127, ал.1 от ЗОП, както и че общата стойност на извършените доставки през 2021г. е 404 160.62 лева без ДДС и попада в стойностния праг по чл.20, ал.2, т.2 от ЗОП, като доставката на авточасти е сред обектите на обществени поръчки съгласно чл.3, ал.1, т.2 от ЗОП, е формиран извод, че възложителят е следвало да приложи процедурите по чл.18, ал.1, т.12 или т.13 от ЗОП.

За извършеното нарушение на касатора бил съставен АУАН № 11-01-816 от 19.10.2022г. за нарушение на чл.17, ал.1, вр. чл.20, ал.2, т.2, вр. чл.3, ал.1, т.3 от ЗОП. Срещу АУАН в срока по чл.44, ал.1 ЗАНН е подадено възражение, което не е било уважено от административно наказващият орган, който е издал процесното НП.

От правна страна въззивният съд е приел, че АУАН и НП са издадени от лица, притежаващи материална компетентност, в преклузивните срокове по чл. 34 ЗАНН, в установената по чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН форма и без допуснати съществени процесуални нарушения. Мотивирал е правилното приложение на материалния закон, с обстоятелството че доставката на авточасти попадат сред обектите на обществени поръчки, за които се прилага разпоредбата на чл. 20, ал. 2, т. 2 ЗОП. Приел е, че предвид установеното по делото извършване на доставки на авточасти на стойност 404 160,62 лева без ДДС или 484 992,74 лева с ДДС за периода 01.01.2021 г.-31.12.2021 г. изпълнителният директор на „Столичен автотранспорт“ ЕАД [населено място] е следвало да проведе процедура чл.18, ал.1, т.12 или т.13 ЗОП. Изложил е мотиви относно размера на глобата, определен в НП, като съобразен с предвиденото наказание в чл.256, ал.1 ЗОП.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства. Съобразно чл.218 от АПК, касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Обжалваното решение е постановено след извършване на цялостна проверка за законосъобразност на издаденото НП. Правилно са изяснени фактите по делото, които се споделят и от касационната инстанция относно извършено нарушение по чл.256, ал.1 ЗОП, като допълнително следва да се изложи следното:

Противно на оплакванията в касационната жалба, по делото не се установи да е налице нарушение относно изискванията по чл.42, ал.1 от ЗАНН и чл.57, ал.1 от

ЗАНН. Има съответствие между словесното и цифровото описание на нарушението и са изпълнени изискванията на чл.40, ал.1 и чл.43, ал.1 и ал.5 от ЗАНН. Обвинението е ясно и разбираемо описано, поради което не са ограничени правата на санкционираното лице. В този смисъл са и мотивите на СРС, които настоящият състав изцяло споделя, поради което и препраща към тях.

Неоснователно е според настоящия състав оплакването в касационната жалба, че касаторът не следва да носи отговорност предвид това, че независимо от планираното, се е стигнало до необходимостта от процесните разходи.

Касаторът, в качеството си на представляващ търговско дружество с държавно участие, е възложител на обществени поръчки по смисъла на чл. 5, ал. 4, т. 2 ЗОП. Процесните доставки са сред обектите на обществени поръчки, съгласно чл. 3, ал. 1, т. 2 ЗОП, като доставки, осъществявани чрез покупка, за които не са налице изключения от приложното поле на ЗОП, изчерпателно изброени в чл. 13 и чл. 15 от ЗОП. Следователно касаторът е бил длъжен да проведе процедура по възлагане на обществена поръчка съгласно изброените в чл. 18, ал. 1 ЗОП процедури в зависимост от стойностните прагове, определени в чл. 20 ЗОП.

В решението на СРС подробно са изложени съображенията на касатора, изложени в т. 1 от касационната жалба, които настоящият състав изцяло споделя, поради което и препраща към тях. Действително на територията на Република България е въведено извънредно положение във връзка с пандемията от Covid-19. Но, не се сочи, а и не се доказва това обстоятелство по какъв начин препятствало осъществяването на процедурите по ЗОП. Още повече, че е прието за установено нарушение преди въвеждането на извънредното положение /9.2.2021 г./, в началото на годината. Същевременно, както е посочил и СРС, дружеството осъществява транспортна дейност, предполагаща извършване на разходи за снабдяване с авточасти, което предполага постоянно нужда и предвидимост на нуждите от доставки на такива части занапред.

По отношение твърдението на жалбоподателя, че за процесното нарушение е следвало да бъде приложена нормата на чл.247, ал.1 от ЗОП, а не чл.256, ал.2 от ЗОП, тъй като чл.247 от ЗОП не препраща към чл.17, ал.1, вр. чл.20, ал.2, т.2, вр. чл.3, ал.1, т.3 от ЗОП.

Настоящият състав намира за правилни изводите на СРС относно приложението на чл.256, ал.1 от ЗОП (обн. ДВ бр.86 от 2018г., в сила от 01.03.2019г., изм. ДВ бр.102 от 2019г., в сила от 01.01.2020г.). В случая следва да се направи безспорният извод, че е осъществен съставът на чл. 247, ал. 1 ЗОП доколкото безспорно се установява /в каквато насока са и изводите на СРС/, че стойността на извършените разходи за доставка на авточасти за периода 01.01.2021г. – 31.12.2022г. възлиза на 484 992.74 лева с ДДС. Деянието се наказва с „глоба“ в размер на 2 % от извършения разход (когато няма сключен договор, какъвто е процесният случай). Ето защо и правилно е наложено административно наказание, вкл. и правилно е определен размерът на наложената глоба - 2 % от 484 992.74 лв., т.е. 9 699.85 лева.

Точно фиксираният от законодателя механизъм, по който следва да се определи наказанието не позволява в случая съдът да преценява смекчаващи или отегчаващи отговорността обстоятелства. Процесният случай на административно нарушение не разкрива по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от съответния вид, нито се отличава със значителни смекчаващи отговорността обстоятелства. По тези съображения случаят не може да се

квалифицира като маловажен.

По изложените по-горе съображения обжалваното решение следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора в полза на АДФИ следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 63д, ал. 1 и ал. 4 от ЗАНН вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер от 100 (сто) лева.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, X-ти Касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1459 от 25.03.2024 г., постановено по НАХД № 6375 по описа за 2023 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 10-ти състав.

ОСЪЖДА С. Й. М., ЕГН [ЕГН], да заплати на Агенция за държавна финансова инспекция сумата от 100 (сто) лева разноски в производството.

Решението е окончателно.